

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

عمل دوم: زیارتی است، که هر روز پس از نماز صبح مولای ما صاحب الزمان علیه

السَّلَام به آن زیارت می شود، و آن زیارت چنین است: اللَّهُمَّ بَلِّغْ مَوْلَايَ صَاحِبَ

خَلِيَا بَرِسَانَ بِه مَوْلَانِم صَاحِب

الزَّمَانِ، صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ، عَنْ جَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ، فِي مَشَارِقِ الْأَرْضِ وَ

الزَّمَانِ (دردود خلد بر او) ، از جانب همه مردان و زنان مؤمن در مشرق ها و

مَغَارِبَهَا، وَ بَرَّهَا وَ بَحْرَهَا، وَ سَهْلَهَا وَ جَبَلَهَا، حَيْهَمَ وَ مَيَّتَهُمَ، وَ عَن وَالِدَيَّ وَ وُلْدِي وَ

مغرب های زمین، و خشکی ها و دریاهايش، و همواری ها و كوه هايش، زنده و مرده آنان، و همچنین از طرف پدر و مادرم و فرزندانم و

عَنِّي مِنَ الصَّلَوَاتِ وَ التَّحِيَّاتِ، زِنَةَ عَرْشِ اللَّهِ وَ مِدَادَ كَلِمَاتِهِ، وَ مُنْتَهَى رِضَاهُ، وَ عَدَدَ

خودم، درودها و تحیت هایی به كرانی عرش خدا و كشیدگی كلماتش، و نهایت خشنودی اش، و شمار

مَا أَحْصَاهُ كِتَابُهُ، وَ أَحَاطَ بِهِ عِلْمُهُ، اللَّهُمَّ [إِنِّي] أَجِدُّ لَهُ فِي هَذَا الْيَوْمِ، وَ فِي كُلِّ يَوْمٍ

آنچه كتابش برشمرد، و دانشش به آن احاطه یافته است، خلیا در این روز و در هر روز برای آن حضرت،

عَهْدًا وَ عَقْدًا وَ بَيْعَةً فِي رَقَبَتِي اللَّهُمَّ كَمَا شَرَّفْتَنِي بِهَذَا التَّشْرِيفِ، وَ فَضَّلْتَنِي بِهَذِهِ

عهد و پیمان و بیعت، بر عهده ام تجدید می کنم خلیا هم چنان که مرا به این شرافت مفتخر نمودی، و به این

الْفَضِيلَةِ، وَ خَصَّصْتَنِي بِهَذِهِ التَّعَمَّةِ، فَصَلِّ عَلَيَّ مَوْلَايَ وَ سَيِّدِي صَاحِبِ الزَّمَانِ، وَ

فضیلت برتری ام دادی، و به این نعمت خاصم فرمودی، پس درود فرست بر مولا و سرورم صاحب الزمان، و

اجْعَلْنِي مِنْ أَنْصَارِهِ وَ أَشْيَاعِهِ، وَ الذَّابِّينَ عَنْهُ، وَ اجْعَلْنِي مِنَ الْمُسْتَشْهِدِينَ بَيْنَ يَدَيْهِ،

مرا قرار ده از یاران و پیروان و دفاع کنندگان از آن حضرت، و از كشته شدگان پیش رویش،

طَائِعًا غَيْرَ مُكْرَهٍ، فِي الصَّفِّ الَّذِي نَعَتَ أَهْلَهُ فِي كِتَابِكَ، فَقُلْتُ: «صَفًّا كَانَهُمْ بُنْيَانُ

از روی میل و رغبت، نه ناراحتی و اكراه، در صفی كه اهل آن را در قرآنت وصف نموده ای، پس فرموده ای، گویی آنان بنای محكمه و

مَرْصُوصٌ» عَلَيَّ طَاعَتِكَ وَ طَاعَةَ رَسُولِكَ وَ آلِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، اللَّهُمَّ هَذِهِ بَيْعَةٌ لَهُ فِي

استوارند، این عمل را از من بر پایه اطاعتت، و اطاعت رسولت و خاندانتش (دردود بر ایشان) قرار ده، خلیا این بیعتی است بر او،

عُنُقِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ.

بر عهده من تا روز قیامت.

مؤلف گوید: علامه مجلسی رحمه الله در كتاب «بحار الانوار» فرموده: من در

بعضی از كتاب های قدیمی دیده ام، كه پس از این زیارت، دست راست را به

دست چپ بگذارند، مانند قراردادن در بیعت.
و نیز بدانکه ما در اعمال سرداب مقدّس چهار زیارت نقل کردیم، و این زیارت،
پنجمین زیارت کتاب ما محسوب می گردد، و در باب اول، در ذکر زیارات
حجج طاهره، در ایام هفته، زیارتی برای آن حضرت نقل کردیم، که در روزهای
جمعه به آن زیارت می شود.

منبع: مفاتیح الجنان